

NOORSOO SEKSUAALPROBLEEME

Dr. Maria Jürisson - Kleitsmann

Meie kultuurilma ilme ja areng sõltub nende probleemide lahendusviisist mis ühenduses tulevase põlvega, seega seksuaalprobleemiga. Nüüd on maailmas kõikide paljude hädade kõrval valjult kõnelema hakatud veel ühest hädadst, veel ühest kriisist - seksuaalhädast. Osalt on see kriis sõltuv üldisest majanduslisest kriisist. Tahetakse saavutada inimjõu kokkuvõtteid u - inimökonomiat, tahetakse kergendada oma osa looduse poolt määratud töö jaotuses. Nii mees kui naine tahavad oma kohustusi täita, aga võimalikult vähesel määral kulutusega, kuigi suurema kasulikkusega ja saavutisega. Tahetakse alata loomistööga võimalikult hilja ja tahetakse lapsi võimalikult vähe, kooskõlastades nende arvu majanduslikkude võimalustega s.o. nii palju kui neid suudetakse hästi hoida ja kasvatada. Paralleelselt elu raskenemisele läheb seksuaalkorralduse ümber hindamine. Tarve suguliseks elamiseks terava eraldamisega elu edasiandmisest on tugevasti paisunud, vastutustunne loomulikkude tagajärgede eest kohutavalt langenud. Ei taheta milgi tingimusel loobuda suguelu ülendavast toimest, elamustest mida ta annab, veel enam nõutakse võimalikult vara ja vabalt oma soovide teostamist. Siin tuuakse aardeid moodsale voolule - lahutada naise ja mehe suhteist olulisem - uue elu sigitamine ja elu edasiandmise töö, loobudes viimasest. Tahame seega maailma teistsuguseks teha kui ta on loodud. Raskuseks aga on füsioloogiline häda - rasedus ja veel suguhaigused. Ei taheta loobuda esimesest poolest, järgneb abordi ja suguhaiguste hävitustöö. Ka see on seksuaalhäda, ehk järgneb sigimatus. Kui kord lapsi tahetakse ei saadagi neid enam. Üksikuid näiteid sellest hädadst. Sõnum ajalehest:

- 1) 14 aastane tütarlaps lõpetas elu vabasurmaga, kuna ta armsam oli teda maha jätnud. Ei tohi unustada 14 aastane!
- 2) 14. aastane tütarlaps tuuakse maalt kliinikusse, diagnoosiga rasedus. Kliinilisel järelevaatusel selgub, et ei ole tegemist rasedusega vaid kasvaja ühtlasi aga on tütarlaps üles tunnistanud, et pikemat aega juba on võimalus olnud rasetumiseks.
- 3) 18. aastane tütarlaps, keskkooli viimasest klassist, tuleb kliinikusse nõudma raseduse katkestamist raseduse eelviimasel kuul, kuna abieluline seisuse vahede tõttu olla võimatu.
- 4) Noor naine tuleb arsti juurde sooviga kõrvaldada sigimatust. Ta igatseb lapse järele, mis on nii suur, et ta on valmis kõigele. Eriti rõhub teda teadmine, et ta abielu algaastail tärganud raseduse katkestada lasi.
- 5) Mõrsja tuuakse kliinikusse veremürgistusega ja sedagi liig hilja, ta tuleviku lootused lõpevad surivoodiga.
- 6) Kooliõpilane tuleb arsti juurde, juba pikemat aega kestnud suguhaigusega.

Need on drastilised, võidakse öelda, näited. Ja võidakse ka öelda, et sarnaseid juhtumid on olnud varem. Tõepoolest on olnud, kuid nüüd on nad massilised ja viivad hädaohu paljuid meie noorist. Sugu tung, elu igavese kestuse sihiga on ikka olnud võimsamaid tunde, kuid on ta nüüd veel tugevamaks paisunud? Ei ole. Ainult meie ettekujutus ja mõtteviis on muutunud. Vaatleme sügavamalt ja lähemalt kust tuleb see kohutav häda.

Ta võib tulla sugu tungi varajasest ärkamisest. Teame, et hällis juba ärkavad, avalduvad inimeselapses kalduvused, instinktid, mis primitiivse seksuaalenergia väljenduseks, mis nõuavad ses varases elueas kasvatajalt õiget talitusviisi ja õiget arusaamist. See pärandatud seksuaalenergia lapses peab ümber kujundatud saama teiseks energiaks, nagu energia üleminek üldse väga tuttav looduses. Ta peab muutuma vaimliseks ja hingeliseks arenemiseks, teise sõnaga ta peab sublimeeruma (sublime täh. ju kõrget, ülevat). Otsekoheseks seksuaalenergia väljenduseks võib anda põhjust isegi lapse toitmine, ärritavate ainete tarvitamine toiduks nagu vürtsid, kange kohv ja tee ning alkohol.

Seda võivad teha ka lapse mängud - köditamine, suguosade puutumine, ratsu sõitmine ja väga juhuslikud toimingud, mis kui neid ei panda tähele viivad käsikiimalusele ja hiljem varasele suguelule. Suurima tähtsusega on ka lapse muljed ja elamused omast lähemast ümbrusest. Juba kahe, kolme, nelja aastasel on lapses peidul instiktiivne huvi kõige vastu mis ühenduses seksuaalalaga ja sellepärast jälgib laps teravalt tema ümber sündivat. Ta ei jätta tähelepanemata ka vanemate intiimsusi tõlgitsedes neid omal viisil. Ta teab palju vähem kui ta aimag. Vanemate toimingut, teiste perekonna liikete omad, kõnelusedki kahemõttelised, mis ühenduses selle küsimusega, jätavad kustumata muljed lapse hinge ja mõjutavad teda ja tema elusaatust lõpuni. Vanemate vale lapsele, et kurg teda kodu kannud, kui leidub seletajaid kuidas lugu tegelikult on, võib last meile mittesoovitavas suunas mõjutada. Hilises eas kui lapse silmapiir, vaimusilm avardub, kui temal kättesaadavaks saab kirjandus, kino, pildid, teater, võib ta nende varal äratatud saada. Praeguse aja kirjandus sageli oma "elulähedusega" unustab sageli, et inimesel on hing, et tal on vaim, igatsev hing ja juurdlev vaim, ta on materjalistliku ilmavaate väljendajaks. Kirjanduse loojad aga ütlevad, et meie peame elu kujutama nii nagu ta on. Ta on praegu räpane, vilets - nii peame meilegi teda edasi andma, kirjeldama kõigi rõveduste ja füüsikaalsete peensustega, tallates raudnaelttega varustatud saabastega inimhinge, unustades et inimene igatseb muud kui see igapäevast suudab temale anda. Selles mõttes et inimene igatseb isegi elu kaugust, mis toidaks tema nälga paleuste ja vaimukäirgavuste järele, mis ka ometi osutub eluks, temale lähedamaks, intensiivsemaks eluks, lähedam kui see n.n. "elulähedus".

Veel suurem on kino äratustöö, kus ei ole tarvis ettekujutusegi tööd vaid pakutakse valmilt kõike mis köditab. Ma ei kõnele kunsti vastu ei kirjanduses, maalits, raidkujus ei kinos. Kunstitöö mõjub ikka vabastavalt, ülemdaval millist miljööd, olukorda ka ei näidata. Kui kaugel aga on kõik mis ilmub kirjanduses, maalits, kinos, kunstist.

Oletame, et varaseim lapsepõlv on möödunud lapsele kasulikus ja loomulikus suunas, siis arenemise aastail, sugulise küpsuse algajaks 12 - 18 aastate vahel loomulikult juba ärkavad noortes igatsused, aimdused, mis neis peituvat ürgenergiat - seksuaalenergiat sünnitused, mis otsivad õige sihi ja suuna andmist. Nende tärkavate tunnete tegureiks on kahe sugupoole külgetõmbe jõud, on eluedasiandvate rakukeste - naise ja mehe sugurakukeste vastastikune külgetõmbe jõud, mis inimene juures areneb ja muutub järk järgult, mis saab ümberkujundatud, samuti sublimeeritud ehk ülendatud kõrgemaks, ilusamaks, sügavamaks tundeks mida õigustatult nimetame armastuseks, mis on elu igavese kestvuse tagatiseks, isamaa armastuse ja isamaa mõtte õigustuseks ja põhjenduseks ning inimese suuruse algallikaks. Kui selles eas ja ka hiljem veendutakse, et ärganud kirel ei ole teist sihti kui suurima naudingu omamine, ilma igasuguse vastutuse ja kohustusega, siis ei ole ime kui astutakse konarlikule suguliselisele teele, kus kõlvatusele, isegi nurjatusele vaadatakse kui loomulikule nähtusele. See tähendab ja ütleb meile, et noored vajavad ettevalmistust sugulise küpsuse saavutamiseks. Kui vähe aga saavad meie noored oma vanemalt ja koolilt seda ettevalmistust. Isegi teadmatuks jääb tütarlapse sugulise küpsuse esimesi erilisi tunnuseid - menstruatsioon, ehk ta peab jamedast, hoolimatust, rõvetamast suust seda kuulma, mis kõigesuuremaks seksuaalhäda põhjuseks. Teadmiste puudus oma ja teise sugupoole kehaehitusest ja ülesandeist on samuti tähtsaks teguriks esilekerkinud raskuste mõistmiseks, kuna ta toob enesega kaasa vastutustunde ja kohustustunde puudumise, mis aina süvendab olemasolevat häda. Sügavaimad seksuaalse kriisi põhjused tuleb otsida selles murrangus mis on teostunud noorte arusaamises sellest küsimusest - probleemist. Paljudes noorte sõprustes, näilises seltsimehelikkuses mängib erootiline moment peaosat. Noored ise ütlevad, et nad ei ole sugugi halvemad, enam rikutud kui oldi varem, nad ei ole sugugi rohkem kõlbluse vastased, ainult et nad on ausamad,

otsekohesemad seksuaalprobleemi käsitlemisel. Nad ei mõtlegi tunnustada piiramatult, takistusteta ja varakult sugutungile andumist patuks, eksimuseks, häbiiks. Nad arvavad just endid olevat õigel teel, elujaatamise ja elurõõmu radadel, kui nad looduse poolt antud instinktile esimesel võimalusel ja juhul teed tasandavad ja teadagi ei taha eneseärvõitmisest teatud aja vältel, nagu see vajalik ja kasulik ja õige tundub meie ühiskonnas. Oma teguviisile suruvad nad peale loomulikkuse pitsari, arvates et elavad nii nagu see looduse poolt määratud, nagu see on loomulik. Kuid imelikul viisil ei mõeldagi jääda lõpuni järjekindlalt selle põhimõtte kõrvalkaldumiseta teostamisele. Ühelt suhuvõetud loomulikkus kannatab kohe avariid, nagu kaljule jooksnu laev, nii pea kui vastutuseta enesele võetud õigustele järgnevad loomulikud kohustused iseenesest, kui looduse poolt nagu tasuks määratud elamus suguelus viib jälle looduse poolt soovitud elu edasiandmisele - lapse sünnile. Loomulik on tõesti suguelu teatud vanaduses, kuid loomulik on ka lapsesünd. Niipea kui a stume sellele tee, et kasutame intensiivselt esimest poolt, läheme vastu seksuaalsele hädale - suguhaigustele, abordile ja teistele sellega ühendusesolevatele raskustele. Siis näib kõik loomulikkus nagu pühitud olevat ja see loomulikkus peab aset andma elu edasiandmisele ehk tekkinud elu hävitamisele. Sellepärast osutub see loomulikkuse filosoofia küll ainult tühjaks sõnakõlksuks ja kuristiku tee eelmänguks. Kõikidele õigustele järgnevad kohustused nii siin kui kõikjal. Ei ole ka noored üksi süüdi, et nad sellele arusaamisele on jõudnud, selleks on neid mõjutanud palju moodsad elufilosoofid ja prohvetid, kes esinevad sõnas ja kirjas tõendustega, et suguelust loobumine isegi ajutine on tervisele väga kahjulik. Kui noortele soovitatakse tagasihoidlikkust ja kainust suguelus siis ütlevad nad, et see on vale kõlblus ja moraaltsemine. Usun, et psühoanalüütilise kooli looja Freudi õpetuses on väga palju tõtt ja et tema äratundmine kuivõrt tähendusrikkad edaspidises elus on üksikud mälestused ja elamused, mis tõrjutud teadlikust ilmast alateadlikkusse, kuid ta on ka väga palju kahju toonud, mõjutades paljuid pedagooge, mõtteteadlasi ja kirjanikke õpetades, et alateadvusse tõrjutud soov, tahe, mis täitmata jäänud põhjustab neuroosi, hingelist tasakaalutust, haiglast olekut, seega vabad käed iga scovi, instinkti rahuldamiseks. Aeg - ajalt ilmuvad ~~meie~~ meie ja maailma ajakirjanduses pikad epistlid suguelust loobumise kahjulikkusest, mis kõditavad noorte niikuinii tundlikke närve.

Kui korduvalt on kõnet olnud ilmavaate ja ellusuhtumise mõjust seksuaalhädale, siis ei saa vaikides mööduda ka nõnda nimetatud naisvabanemise püüdest, elu korraldust vähima jõukulutuse järele. Seda põhimõtet püütakse teostada meelitava, kutsuva tähe all, lubades inimesoo vabanemist, eriti naisvabanemist. Sageli on prohvetid need kes ei tunne naist kogu tema sügavuses. Arusaadavalt on hakanud naine nõudma õiglase suhtumise enesesse, naine on teadlik oma inimõigustes ja seepärast ei ole lubatud tema sisimas kahesugune moraal naisele ja mehele. See viimane on oma aja ära elanud. Vaba naine tunnistab ja nõuab vaba voli oma keha üle, ta tohtigu oma kehaga teha mida ta tahab. Vaba naine tahab ka lapsi sünnitada, aga ainult siis kui arvab aja selleks saabunud olevat, see tähendab siis kui ta uue elu eest, mida ta ühiskonnale kingib, võib täit vastutust kanda enese, lapse ja ühiskonna ees. Ta ei aima, et suurim viga on kui naine esimest last ei saa siis kui looduse tahab, vaid ainult siis kui see inimestele sünnis. Paljugi sünnitusabi andmisest, naistehaiguste ravist jääks ära siis, kui naine saaks oma esimese lapse ajal mil ta selle saamiseks küps. Proua Elsbet Krockenberg - Conze tungib sügavalt naise hingeellu kui ta ütleb "iga naine olgugi seksuaalselt väga tundlik ja elav teeb läbi kõrgema arenemisastme - emalikkuse. Ainult emalikkuse läbi valmib naine kehaliselt ja hingeliselt täiuslikku arenemisastmele. See arenemisaste ja võimalus puudub mehel täielikult. Sellepärast on arusaadav, et mees seda nii väga kõrgelt ei hinda. Temale on sageli terve sugulise rahuldamise võimalus naise kaudu päänõudeks. Ja ta võib soovida ja otsida omale

kindlasti lastetut naist. Naisel tuleb mehe soovil loobuda emaks-saamisest, sellega saab naise loomus vägistatud. Kuna mees täit rahuldust naudib, kui naine lepib mehe sooviga, ja tõesti paljud naised teevad seda, siis laseb ta omale peale sundida seda, milles ka teistel aladel naist püütakse veenda ja nimelt: naise loomus on identne mehe loomuga. Mis mehele on terve ja loomulik, on terve ja loomulik ka naisele. On sootumaks iseasi hoiduda rasedusest ja lapse saamisest siis kui lapsi juba on, kui ei hoiduda lapsest üldse. Hingeliselt tähendaks see naise kohastumiskes mehe hingelaadiga, laskumist naudingu meelevalda, mis naisele loomuvastane, sest et suguelu üksinda ei võimalda naisele täit elamust, täit rahuldust, lei täida naise elu täiuslikult. Naine mõtelgu, et sügavam instinkt - kalduvus temas saab petetud."

Unustamatud on ka prantsuse sotsiaalsete küsimuste uurimise komitee koosolekul lausunud sõnad: "inimene kel ei ole olnud last, ei ole kunagi tundnud armastust tema täiuses, sest bioloogilise armastuse sügavaim mõte on igatsus lapse järele."

Piinlik järelvalve ja hirm, et nende kahe, mehe ja naise ühendusest ei tekkiks kolmandat - last, hävitab neis ilusaime ses ühtekuuluvuses ja küsitav on, kas leidub üldse nii kaaluvaid, igas sammus teadlikke noori. Kui leidukski, siis paremus on jälle mehe poolt. Mees naudib ja äratab ka naises tundeid ja igatsusi millede täitumine ja lõpptulemus - emakssaamine, nii õigustatud ja naise olemust sügavalt läbistav soov, olgugi alateadvuses, jääb tulemata. Ta peab tulema kunagi hiljem. Aga see tühi, viljatu erkude ärritus mehe - naise ühenduses tasub halastamatult kätte, jällegi naisele, millele kahjuks kunagi ei mõelda. See viljatu ärritus teeb naise pika päale rohkem ehk vähem alikeha, naistehaigeks ja küllalt sageli sigimatuks. Laps saabub soovimatatahtajal, soovituks tähtajaks jääb aga tulemata. Arvatakse ka, et kasvavad mis nii sageli esinevad naissuguelundeis, võrsuvalt osalt sel pinnal. Terve naine tahab armastatud mehelt last ja tahab seda esimese armastuse juures. Alata emakssaamisest hoidumisega on vastolus terve ja loomuliku instinktiga. Naine ja peenem tundeilm saab sügavalt haavatud. Usk kindlaks rasetumisest hoidumiseks on sageli petlik ja lootuseta vastavate vahendite puudusel ja on sageli naise tervisele väga kahjulik. Ikka ja ikka pörkuvad looduse nõue ja tahe kokku kultuuri arenemispüüetega, sest liig vähe neis arvestatakse, et naine omast loomulikust sidemest eluga ei saa lahti ehk kui saab, siis kahjuga enesele ja lapsele. Kuipalju jõudu ja energiat kasutatakse selleks, et lämmatada naises loomulikkude tunnete ja igatsuste hüüd. Kui jäävad äratamata naises teatud tunde varjundid, kui jäävad tegevuseta teatud kaha funktsioonid, siis areneb naine, kas kehaliselt ega hingeliselt niisugune ai saa olla, kui naine-ema, jääb kaduma osa naiselikku arenemist, osa puudu igavesti naiselikkusest. Naine kes nõuab omale samu õigusi ja võimalusi kui mees senini, kes ütleb, et oma kehaga võib teha mis tahab, ütleb et seksuaalne nauding on asi omaette, ühesõnaga tahab olla ja tunneb ennast vabana - põhjeneb arusaamatusel, kuna protestitahe temas on nii suur, et kainele ei suudeta mõelda. Naine sattub oma vabanemisega orjusesse, sest füsioloogiline järeldus - rasetumine ei luba mitte vabanemist. Orjastavad naist ka kaasaskäivad suguhaigused. On ka ülekohus sünnitada maailma last, kui temal ei ole isa kes ta kasvatamisest osa võtab, kui laps olude sunnil peab loobuma ka emast kes tööle asub tema kasuks, sest lapse harmooniliseks arenguks on tarvis mõlemate vanemate kasvatust ja suurt armastust, ilma milleta võrsuv inimene jääb kängu. Kui füsioloogilist paratamatust kõrvaldatakse abordiga, kannatab naise tervis raskesti selle all, kuna abort ei ole iialgi ükskõikne naise tervisele. Laskem kõnelda neil, kes küsimusse erapooletult ja naisest arusaavalt suhtuvad, nagu prof. Sellheim ühes paljude teistega. Ta ütleb: "abort sotsiaalsel kaalutlusel jääb meeleheitest tingitud hädasjaks. Naise, inimeste valmisolekut selleks, päale meeleheite, võib seletada ainult teadmatusega hädahust ja kahjust mida ta põhjustab ning rasedusest hoidumise vahendite mittetundmisega ehk mittekasutamisega. Kurb on et paljud naised oma loomulikkude õiguste kitsendust selle suure vabamisega ei taju ja järjekindlalt naise vastu sihitud muudatusi tunnevad jumalikkude uuenduste ja vabastusena. Näeme, et naine kannab raskemat

osa selles seksuaalhädas. Naise osa on ka tähtis veel selle poolest, et naised on arvult suures ülekaalus - Euroopas tervelt 18,000000 naist rohkem kui mehi. Ja igaks neist igatseb naiseks ja emaks saada, sageli valimata abinõud. Naine on lihtsalt hinnast langenud, ta on oma kõrgselt alla toodud. Prantslane Georges Anquetil on lüüdnud nii kaugele, et selle häda kõrvaldamiseks soovib seaduslikku armukest maitresse l'égitime, s.o. igasse perekonda paigutada teine naine.

Lõpuks ei saa põhjuste juures peatudes mainimata jätta ka eeskujud, mis eriti tähtis noorsoo seksuaalprobleemi lahendamises. Vanemad on endid vabastanud, mida jääb üle teha noortel, kel alati soov autoriteetide järele sammumiseks. Kodu ei anna sageli toetuspunkti tõusuks, ta kisub oma valega ja elulähedusega maha paleused ja usu inimesse. Kool - õpetajad oma isikliku eluga on sageli kõike muud kui eeskujud. Ja tuletatagu meelde ajakirjandust, kus hiljuti veel ühe roima ilmsikstulekul selgitati sopase õnnetundega õpetajate vahekordi. Mõlemad kool ja kodu on süüdi selles mille vastu nad ise võitlevad, ühe käega andes ja teise käega võttes.

On kaugele mindud põhjuste otsimisega. Tähtsam selles on teeotsimine tervendamiseks, parandamiseks, võitluseks leitud häda vastu. Nii paljugi on meil selgunud põhjuste käsitustest. Üldse on tahetud lahendada seksuaalhäda naise-mehe-lapse suhete ümberkorraldamisega, soovitud teoreetilisel ja praktilisel üliabieli, prooviabieli, sõprusabieli, üliõpilasabieli, ainult registreerimist, naise vabastamist, lapse eraldamist emast ja lõpuks teadlikku ja soovitud vallaslapse soetamist. Kuid ei usu nende vahenditesse kui mõjuvatesse arstimistesse ja täie veendumusega ühinen prof. Sellheimi ja teistega, kes näevad väljapääsu järgmises:

Kordan, et esimeses lapseas on väga tähtis sugutunnet mitte äratada. Seda saavutame otstarbekohase riidetusega, õige mänguasjade ja mänguviiside valikuga, lapse tegevuste rakendamisega, võimalikult ka vabas looduses, õige toitmisega, alkoholist hoidumisega. Hoiame, et laps ei kuulaks ega näeks midagi mis ärataks tema uudishimu suguelu vastu, et ei näeks ka vanemate intiimsusi. Ja kui laps küsib emalt kust on tema saadud, siis ema ärakasutades seda suurt ühtekuuluvust, mis on nende kahe, ema ja lapse, vahel vastab otsekohe- selt, vastab tõtt, et laps on võrsunud emas, ema oma südame all. Et lapsele juba varakult ilmneks pühadus mis peitub uue elu loomises. Laps elab see juures üle ülevat rõõmutunnet ja kui nüüd veel rõvedused pääsevad ta kõrvu, siis on ta nendest üle. Tuleb väga kalliks pidada ja hoida lapse usaldust oma vanemate vastu. Kuni püsib usaldus, püsib ka võime kaitsta oma last. Laps peab oma vanemalt ja kasvatajalt saama astmelist ettevalmistust suguelu küsimuste mõistmiseks. Esimene aste on juba nimetatud. Alata tuleb elava ümbritseva loodusega - taimeriigist minna üle loomariigile ja siis inimesele. Autoriteetne seksuoloog Bloch arvab, et alates 10.aastast tütarlapse juures me julgesti nende küsimuste selgitamisele peame asuma, seda enam et 12-ge aastasel võib oodata menstruatsiooni, mis vajab eelteadmisi. Ker Blom ütleb, et parem 1 aasta varem, kui 1 tund hiljem. 14-ge aastani peaks õpetlase arvamise järele selgitatud saama isegi suguhäiguste hädaoht, mis vast kõige raskem ses õrnas elueas. Noortel peab suguliseküpsmise aastais seletatama mis neis sünnib ja milleks see sünnib. Nad peavad veenduma, et neis peituva seksuaalenergia õigeks sihiks on eluseaduste poolt näidatud uue elu loomine, ja et noorus peab mööduma enesevalitsemises selles teadmises ja sügavas äratundmises, et valmistudakse millekski väga suureks, sest eluandmine, uue elu loomine on tõesti midagi väga suurt ja nõuab ka suurt ja väarikat ettevalmistamist. On väär alandada armastust instinktiksi, instinkt ei ole veel armastus, ja kui armastus sureb läheb surmale vastu ka ühiskond. Küll aga tuleb instinkte rakendada kõlblise jõu ja tahte teenistuste ja sellest muutuda jõudu inimesoo suurima vara armastuse hääks. Opetatagu lapsed, et isa ja ema olla tähendab püstitada pühadust ja öeldagu

poegile kui tütrile: "sinu keha ei kuulu mitte sinule, vaid su elukaas-
lasele, su lastele, ja sa pead ta neile hoidma puhta ja puutumatuna". Kui
isocenese mõistatavat võtab laps emaksolemist seda näitab nende sage-
dane mäng. "Arases lapsepõlves mängivad nad seda nii liigutavalt ilu-
sasti ja täie kohustustundega, et tee lapsele õigete seletuste andmi-
seks tõesti tasandatud peaks olema. Häbi ärkab alles siis kui umbrus
inetult maha kiskunud lapse pühatustunde inimelu tekkimise vastu ja
"elulähedast" selgitustööd ükskõik kelle poolt tema juures tehakse. Ei
vaja noored ses eas, kui on õieti tabatud seletus, aeg ja viis, ana-
toomilisi ja füsiilisi seletusi, üksikasju suguelust, sellest aktist
enesest. Seda ei peagi meile andma, sest neile peab selguma, et suguelu
ei ole siht oma ette, vaid sihiks on uue elu loomine ja kasvatamine.
Õpetuseks eluloomisest - eluandmisest nii oleks õigem nimetada seletusi su
suguelu üle. Antagu mõlemaile nii poegile kui tütreile seletusi tule-
vastest kohustustest, ülesannetest, elu saatusest inimese sünnitajana
ja kasvatajana. Antagu õpetust tervishoiust, keha ehitusest ja tali-
tusest ning ärgu kaetagu vajalikumat saladuse kättega mida inetult
võidakse maha rebida, hädaks naisele enesele, hädaks perekonnale ja
ühiskonnale. On loomulik ja õige, et iga noor naine igatseb armastuse
järele, selle sõna ilusamas mõttes ja et ka igas naises peitub, kuigi
alateadvuses, soov tunda emarõõmu ja muret. Kuid aidakem meid aru-
sada igatsusest, aidakem neid et nad teadlikud oleksid sellest mida
soovivad, mida teevad. Kool ja kodu peaksid selles sihis koos töötama
- kasvatama noortes tahet kord emaks ja isaks saada, õpetama neid
aukardusega kõnelema ja mõtlema kõigest mis puutub elu edasiansi-
sesse. Noortel tuleb võidelda instinkti vastu ja nad ei jõua sageli
omal jõul võidule. Nad vajavad abi oma vanemalt, vajavad abi kõi-
gilt naistelt ja meestelt, kes oma hingelises olemises, hingelises
kiirgavuses ja väljenduses oleks enesevalitsuse kehastuseks ja ela-
vaks eeskujuks. Võimaldatagu noormehele austuse arenemist naise vastu
kes on inimese sünnitaja ja kasvataja, seda austust on aratõnitud iga
naine, kes ta ka ei oleks. Armastuse kujutelm inimese hinges viigu
mõttele tammest, kelle juured sügaval füsioloogilises tšelisuses, kelle
latv aga ulatub sinitaevasse, küünib tähtedeni. Nooremehele tuleb
õpetada olgu see kodus või koolis arusaamist naise kehaehitusest ja
ülesandest. Ei ole võimalik, et me suudaks parandada olemasolevaid
hädasid, kui mees ei ole teadlik vastutusest naise ees. Juba noorena
peaksid teadma, et kõik mis toob kahju emale, naisele toob seda ka
lapsele, kogu rahvale. Peaksid teadma mis mureb naise hinges, kui
teda kasutatakse esimesel andumisel ainult naudingu objektiks. Tuletan
meelde alateadvuse mõttetarga von Hartmanni sõnu: "püüet ja soovi astu-
da väljaspool abiellu mõõdaminevasse armuühendusse peame vaatlema ja
kohtlema kui instinktiivastast nähet, mis põhjeneb teadlikul, piiratud
egoismil". Nooremehed peaksid teadma kuivõrd palju hädahohtlikum kui
temale enesele on suguhaigus naisele, juba naise anatoomilise ehituse
poolt. Peaksid teadma kui must ja alatu äri on prostitutsioon, et
ühtegi naist selleks mitte kasutada. On vast kõigeparemini kui arsti suust
neid seletusi antakse, mis oleksid õnnistuseks kindlasti.

Tuleb ühiskonnas jälle kõrgele tõsta suguelu kindel korraldus,
mis äärmiselt lõdvaks läinud. Kõigepäält selles mõttes, et süvenda-
takse, kasvatatakse ning kõvendatakse vastutustunnet suguelu ja selle
tagajärgede eest. Sellest on seninija tänini kõnelenud ainult kiriku-
õpetajad ja kombusõpetajad. Kuid peaksid suu avama ka arstid nagu seda
üksikud juba on teinud. Vastutustunde kasvatamine lapse ilmalestünnita-
mise ees on ja jääb pea asjaks ja just sellega peame algama. Peaksime
jälle nõudma, et suguelu astumine kihlab automaatselt ja rasedus sün-
nib abielluna automaatselt, ning lapse sünd kohustab mõlemaid vanemaid
võrdsest hoolitsema oma lapse eest, et ära hoida kergemeelselt suguelu
astumist. Seadusandlus tuleks rakendada enam lapse teenistusse. Ka juhul
kui vanemad ei abiellu tuleksid anda seadused, millega laps saaks vähe-
malt osa isa ainelistest kui mitte hingelistest varadest. Franz Blei
ütles: "mõistlik seadusandlus ei saa enam otsustama abiellu vaid laste
üle". Seaduse ees ei tohiks olla vallaslapsi, see sunnib ka suuremale
ettevaatusele ja kohustustundele. Vallaslapse õiguse jaluleseadmine

peab olema kõigi kultuurmaade aukohustuseks, võibolla ei sünniksi neid siis nii palju."

Kui maailmas nii peab olema ja enam teisiti ei saa, juba hilise abiellumise ja majandusliste kaalutluste sunnil, et suguelu tuleb lahutada elu edasiandmise tööst, siis ei tohiks küll raseduse katkestamist ja selle vabaks andmist kasutada seksuaalhäda kõrvaldamise vahendina, mis naise tervise muudab varemeks. Küll tuleks siis teha juba teatavaks ja kättesaadavaks rasedusest hoidumise vahendid, seda on mõni riik ja suurlinn juba algatanud. Ka meie oleme varem või hiljem sama teed sunnitud käima, kui elu sammub endist rada.

Kui ühelt poolt tehakse kihutustööd sugulise kainuse vastu, siis teadlik pool ja vastutustkandev pool peaks laialdaselt seletama, et ajutine loobumine ajani mil suudetakse omi kohustusi naise ja lapse vastu täita, ei too mingit kahju. Kordan Nietzsche sõnu: "Der Mensch ist das, was überwunden werden muss."

On iga naise ja mehe kohus õppida tundma ennast ja vastaspoolt kõike mis sugueluga ühenduses, ja järeldusi ja võimalusi kuni rasedusest hoidumise vahendite tarvitamiseni, enne kui ühendus sõlmitakse sugupoolte vahel. Kui siis kõigist teadlik olles on astunud sellele teele, tuleb täit vastutust ja kohustust kanda. Teadmine ja tahe rakendada seksuaalhäda vastu võitlemise teenistusse. Ja veel kord ärgu unustagu naine, et õiguse andmine varjamatu sugueluks ei ole viinud vabastamisele, sest ta on veel enam orjastatud suguvilja hävitamise ja suguhaiguste aheletega.

Kõike kokkuvõttes sooviksin, et käiksin jälle selle jumala seaduste järele, kes maailma on loonud.